Samlade

DIKTER och SÅNGER

av Lars Larsen

Andra delen

Till Gunnel Arvidsson (bildkonstnär)

du skall krypa i ljuset färgernas stig

såga ljus så dess spån sprutar som forsstänk mot solen
ditt ljus ska brusa som sågar som sågar genom mörkrets hjärta
och ditt ljus ska sluta lysa, och bara andas
ditt ljus skall andas trädets hjärta dess rötter ut i ljuset
och ljusets egna rötter skall skälva mot trädets rötter

den måne som en gång gömde trädet i sig själv
skall förlösa det med sina egna månerötters ljus
när ditt ljus andas stilla ut i rymden och kallar på nattens färger

(10.11.06)

vindens hyvel på havet hyvlar upp
vågor tunna som
huden som hyvlas i böljande hår av en
gräsanalogikers tanke som hyvlas i
judar, muslimer och kristna

vågornas hyvel på luften hyvlar upp
vindarnas hyvel i ännu fler hyvlar
som håret som kastas mot örat och hyvlar
upp tusen små nervtrådar sända av
hjärnan som hyvlas i
tacksamhet, vind och böljor

(10.11.06)

En stol kan man sitta på
och smör kan man ha på bröd.
Och fåglar kommer och pickar då
och det finns ingen nöd.

En smörgås satt på stolen då,
och smöret fastnade på stolen.
Och fåglarna dom pickade på
och smöret lyste som solen.

Då sa ena fågeln så:
vad solen skiner idag!
Och brödet åts upp av den
och då blev fågeln så glad!

(12.11.06)

Du levs till blomma och talas i allt
som grodar mot vattnet blyghet.
Du kammas mot sommaren gräst och tallt
och simmas till träd och flyghet.

Din djurhet är ymnig med myrors sång
i klippor som levt av drömhet.
I grodande revor mossar den trång
och fuktas mot skymnig ömhet.

Du träds genom löven mot svanedöd,
du människas mot duvande fröhet.
En dag skall vattnas med maskhetens bröd
då allt ses med grodor och snöhet.

Förmyggande djupt mot en svalas barm
gräshoppar världens smärtesus.
Du människa, betongiskt grod och arm
mot svalorna gråter grus.

(13.11.06)

I vaggan

mammas öga ligger natt mot sjön
lampa barmar viskande över mörk och log
kläder ängar över tyst musik och tiden ber
klockor över strängar och genom sängen allt
röda bomullssus och ser med träd i dig
svepa träd i dig och ler

(13.11.06)

du växer ej blott rötter ner i livet
du mognar också grenar upp mot döden
du växer bara splittrande din stam
och dina grenar
det är rötter upp i tomhetens valv

(15.11)

kan nakna upp bottnet och sjunka allt
dig huden i sänkande former gestalt
mot polernas dig kan tänja
att mask förmår och vänja

(17.11.06)

skruvar huden ner i värmens mittpunkt

(17.11.06)

Det vadar ner i min havets ljusa,
hudar längs kanterna stilla och bröst.
Det naglar ner i min havets susa,
i min havets susa röst.

Det klipprar ner i min armens runda,
kvinnar längs kanterna sandsus och spröd.
Det klamrar ner i min armens grunda
i min armens grunda röd.

Det videungar min vinterns hjärta,
havar längs kanterna mossa och mjuk.
Det mörkar ner i min vinterns smärta,
i min vinterns smärta duk.

Det strandar in till min änders fjäder,
världar längs kanterna märken och matt.
Det vadar in till min änders fäder,
till min änders fäder att.

(17.11.06)

sjö len och sjö
där sjöar en sjöfall och sjö
len och sjöande sjö
mot en klippande sjö
det sjöar in sjöfall och sjöler en sjö.

sjöder runt den sjö som mitt hjärtas sjö kan
sjöförmylla förförskyllda sjöar lika sjö

(19.11.06)

förfåglande öppläpp det havet i fri
sänkte djurmig i havets i
lyfter läpphav i vas det som av och ger
mig de dödsandras stumt förber

(19.11.06)

du bokförmarkas mot pannan din
du jordförklaras mot ögat ditt
du tar en guldsked, den böjs som en mask
mot den jordande magen din.

du brobebygges i pannvecket ditt
du ses av ett hål i ögat ditt
du tar en människa,hon böjs som sträng
mot den jordande döden din.

(19.11.06)

rämnande i mossa mina ögon
bro i vaknad grön
att lägga sig och bro i mossa

det ur i berg och gravsam

rullade trädmattan

kullar den stenar den solar i gräst
och låg den i mitt av dess lagar
kan man se och dö

ropar dess mattstuckna
allt är och fler
i mask

under och av svett belägna
skorpor lutar vindar och träd rullar mattor
burskorpa svingkulles möda i mig

(19.11.06)

mor det vit och gläns som markens bär
du och från mig lungkristallers sfär
svid i luft där fast en mun i allt
immas jag en luft i kallt

nu immas du åter mot himlen, o djur
kom, återvänd till mina läppar!
Den köld som råder i tankens bur
min andes värme blev dina herrekäppar.

De ord jag åter er tänkte, o djur
som broar jag andades på dig.
Men du var floden och jag var bur,
jag hörde den porla och så blev den borta från mig.

Kom, återvänd till mina läppar, o djur!
O, låt mig dig åter nämna!
Kom, andas mig också till imma ur
din kropp, låt mig också mot himlen ur dig rämna!

(20.11.06)

jag ropade in i det främmande mörker hon var
jag hör ljud i natten
jag vet ännu inte om jag fått något svar

jag är också främmande mörker att ropa in i
och aldrig kan man veta
om mörker vågar annat mörker

aldrig nånsin kan människan veta
om det ekar eller svarar

(20.11.06)

jag havar och vågar i vågor jag havar
vågande våg som vågar på vågornas våg
och våg i våg
vågar, vågar, vågar på vågar
och vågornas våg
ner i vågarnas vågor
jag vågande var i dig

vägde du mig i vågarnas våg
då vågade jag dock din våg
för du vågade mig som en vågande våg
och din våg var som vågor och vågar
vågar, vågar på vågar som vågar
och allt som du gör är vågande vågor
mot vågande mig som vågande mig
till din våg som i våg var våg

jag sjöar dig

jag vågar dig
som havar mitt hjärtas våg mot land

(20.11.06)

resande låga kring polernas balja
tvättas som fradgande löv i solen
kort lugg
frätande hårsyra
blandas i skuggor från tveksamhetens gnistor

förblekta sinande trådar som vittrar
är luften mot hudens glömska

det rör i mig älgspår och det djur, det djur i mig
och jag sover som jag intet människa
mina lockar dom faller, och det djur, det djur i mig
och jag lockar mig ut mot min sängbottens päls

det djur från mig något
jag en gång såg djur i dig
när du sov som du intet människa
och din lockande hårviskning djur mig mod
att titta på det som är natt i din hud

och det djur från mig liv!
det djur liv i min natt
det djur som det aldrig nånsin människa

jag tog det först som färger i min hud som färger är
och så såg jag att det djur i färger och natt
så såg jag att det alltid djur i färger och natt

o, älskling, varför människa du med mig, när jag djur
för det djur från dig liv när du ej ser
och djur natten att bära dig ända hem
som du aldrig nånsin människa

(20.11.06)

skog letar i månsken av
dig och bilar som svullna ljud
av svaghet mot klippeljud och byar

och du är fin av träd som letar
i marmorgatas träd mot byar

står i dig som maglik fönstret famlar

(21.11.06)

samlas in i mig de blad på byar
som kan letas namn på mig mossor
går som gror
matsäcks lek jag namnar och byar ser

(21.11.06)

går och klär i söndagsröd meny som vind
skal som golv inne i
cirkla svamp det liggfåtöljes med
och levs som om det klappas dig

(21.11.06)

såg du den som att kupa din själ i bläck

den hände ut din luft som armar

den gick som dig kan gå
när det ryms in och ut den ur lav och dig

du slog dig ner vatten bredvid sommar
en gång skall pyr det fram nu i levmaskin och sälta

(21.11.06)

sanningens blå och mörker kock
svulst på röd och leva
att det inte lysmaskas glöms i en ögrupp
rotbatteri svalkande tar det sig tid
gren på halkhetens svada gles i många

(21.11.06)

ögonkransar i solen dansar till havs
deg doftar havs till sols genom livs
tankeskenor på baljor i kläder du undrar
svalkas kan darrning och levs du upp

svagt kom svagt som hundsikt mig svagt
lutande svårt upp i ragglande fjäll i mig
stens du upp i mig dals jag ner i dig
svagt kom svagt som utsikt mot läpp

stugs mitt fjällstugs hjärta den utsikt hund
som skallas och fritt och blankt
sjö du den klocka fri som hundfjälls ut ur mig
skogs in i mig svagt som långt från mitt svar

åldras blott stjärns i min utsikt hund över mig
det fjälls bara bort ner i djupsvar
svagsjö den utsikt hund för jag främlas i mig
så det stjärns över berg och dal

stuglikt den linne och ser mig
droppas klar och fjäll
och det allas igen
hembakat ser mig och det luft ut mot stenrös
bäcklikt den linne och ser mig

jakt som ömmar i och brun mig
var det livskupolers tänders vit
lägereldssjölik att smaka
det lyst i mig mossbelupenhet

(21.11.06)

sov luften fosterlik mot mitt hjärtas spända strängar
sparkade alltid vit det flammsystem
grät som gråt i luftens fosterlik
glänta på det kallt och dunsta jag
sov luften fosterlik mot mitt hjärtas spända strängar

stilla andades jag havskupolen högre i tak mot dig

kusthopp på väg på väg
kackleri för stig och pil kom gropande
radioskir stämmani och varar i

lagar som pålägg harklades fler
mullvin och väger

levde som havskupol
fosterlikt högre

myrbottens stackar mot rymden
skar mig

bottenskar mig
runt havets undre kupol

raspande stegs
ringar på hamnvattnets
ljudet i pannans och öde
fuktar tanke
som rävarna sjunger

mot stadsmånes
en mygg är
och svindel

och kvälls i sängs
den sångens
mot jords manet av
att se och gula sveps
tänder gapar under barns

de sammankrupna steg du alltid varit
en av två månljusa

över havet var människors krig
alltid i dig svullet
spårlöst krupna
var dina myror över tidens
armarnas hav och saknad

det är nåt märkligt
med ditt hårs
sammangjutna hav

krigsgardinens sagorasp de skymmer
jag kan inte heta så
skattbrunt

kliv dina händer
runt

det skall visa sig att
jorden med solsvart mun kliver
dina skattbruna händer runt

får jag lov att
grana dessa
dun i jordens vaknadsstund

får jag lov att
vinga dessa
immans hår i människans
kalla vaknadsstund som andas

(22.11.06)

så satt vi där kvar på stranden ensamma
under oss var den eviga elden
så satt vi där ensamma
vi var rök, vi var kvar
skingrades upp från de
eviga eldarnas strand

du bils som andes läggning väg
lastas för och nedan din slingas
husas du kom och föds av ringstoft
i pannans ring och sinas av havssekund

rök det strands som rök och dropp
du strands som dropp att isas du lyssnas
kom lyssnas som rök av strands och dropps
du elds av evigt dropp och blir till slut

svag på svag du pistols att leva
kant och leva i kant av kula
luft är svalkande havs och kunde
var gång till livs och svagas väg
du kuls mot rymd och människas
luft som svalkas att du
reses länge mot och människors luft
skall sina mot dig droppa livets svag
och stryks mot kulsnabb ö
som sinar

tranbärshava sjöa
tätt mot tätt jag havar
mot dina röda munsbäckar upp

håll mig bils och pubs att klamra
bäckas jag bäckas jag spröds ut ur
lands mig lands mig och spela
avsaga mig att sjöa och inte
lands mig jag sagas blir borta
hårds att klyva tillbaka hel
avbäcka avsplittra hård mig hel
avbarna avhjärna hård mig hel

resande låga kring polernas balja
tvättas som fradgande löv i solen
kort lugg är gatlugg
husande fröt och hårsyra
blandas i skuggor från tveksamhetens gnistor

förblekta sinande trådar som vittrar
är luften mot hudens glömska

ur i vinden det ur och hattar
brottningsur i den som vindas
och avkappas ur i träd som ur
och vindas

ner i vinden det ner och mattar
brottningsner i den som lindas
och spadas ner i träd som ner
och lindas

en vind som ur i värld och ner i mig

(23.11.06)

Och det röd ur dig allt jag kan cykla.
Och du röd dina CD-skivor i mig.
Röd mig också ur dig, för jag röd mig bara hål.
Röd mig, röd mig ur allt som är.
För det röd ur dig allt jag kan cykla.
Och det röd dina CD-skivor i mig.

Jag datormjölkar åt er i mitt hjärta.
Vårta mig levande,
underbord mig till skorpsmulor!
Spjälks barnamjölk i folkhav och mitt hjärta.
Butikas kring dödshörn som slöjor,
spröd mig levande, skorpsmulors rost!
Datorer spjälks i barnamjölk och mitt hjärta.
Skorpas på gatan krymp att likna,
gul mig levande, mjölksmulor!
Spjälks i världens datormjölk mitt hjärta.
Spröd mig,
skorpa mig levande igen!
(24.11.)

menings silkestråd
ur mun

stor sak komma
morgon, kväll genom
tråd droppar borta

inget annat
äta med

laga ny
morgon, kväll

silkestråd finns inte
mage laga sånt
för att leva

menings nät
människor, kärlek,
töja tungt
över
tomhets avgrund

mun

dess enda fäste

Hon står på strandskymningens sista långa suckfläck. Kvinnofjunet ovanför läppen, den nästanskäggande darrande blyghetens pre-borste, skirkammar det i luftens ögonblick som ännu skimrar svalvått. Längsta fjunet redan uppsplittrat till sin egen kam: trädar redan rötter ner i livet, så stilla att det grenar i vinden upp som stillsus. Försiktigt stammande fram, splittringsväxande, trädande stilla fjunstammen fram genomsiktig upp mot luftens allt kallare ögonblick:
- *Mina grenar!!*
- *Mina rötter upp i tomhetens valv!!*

(27.11.06)

Det av

smords förförs att stadslarmsgrotta
tänders
svarvas av
grisköpt
lever träls av i
skygghusar förliser av
skyltfönstras drakliks
ryggar tänders att som
blandmetallas oljas med att lysfall vindar avs
skuggbortom

blodförljuvas asfalt avs i tågräls
grässpillras, avs
kyssrostas
banérs
förtjuvas
svärdar festtals röds
örnar runt
det avs, det avs, det avs avs

och markens klingas i svarts

Havet
var i gungning,
gungning, gungning, havet var i gungning!
havet ormades och människades, ormades och människades,
havet ormades och människades vitt.
Stora duvan flög över havet, stora duvan havade, havade, vågade och
skummade. Havade, havade och skum, skum, skum, duva över havet.
Havet tårades och dränktes, dränktes och tårades, tårar, tårar, tårar
dränktes, havet dränktes, dränktes, dränktes
av människor.

(28.11.06)

elledning strängar pubens öl

skogen springer genom ölets nålsöga

rödar ner
rödar ut en bro
lilar ut en bro över floden mig
elvar ner
elvar ut en bro
flerar ut en bro över floden mig

flodar ner
flodar ut en bro
havar ut en bro över floden mig
migar ner
migar ut en bro
utar ut en bro över floden mig

(28.11.06)

Och de sade: tala till oss om ensamhet.
Och han lyfte sin arm, och talade:

När en död fågel faller från skyn ner i vattnet, och ringarna breder sig ut på vattenytan, är den första ringen alltid den som först tystas ner av havet. Den första ringen – det är din ensamhet.

När ett ekollon faller till jorden och föds, och trädringarna breder ut sig på markens yta, är den första ringen alltid den som stelnas av luften. Den skall famna och skydda de kommande ringarna som modern sina växande barn. Och den första ringen – det är din ensamhet.

När en människa faller från sig själv ner i en annan, och ringarna breder ut sig på vattenytan, är den första ringen alltid den som stelnar till guld på ditt finger. Den första ringen – det är din ensamhet.

Den första ringen på ditt hjärtas känslohav.
Ditt hjärtas spetsforskning i liv.
Den första ringen är din ensamhet.

träd rinner alltid ut
upp genom luftens delta

mitt hjärta rinner sakta ut
genom er

jord röd   öl att blyg på barr
hud av öl på timma att
under vass hur plats sin darr
blanka fram den mot och satt

sulans   tror du gredelin
att den hur du skär musik
andra   märka luta fin
mot jag nånsin fanns det spik

Det var   gång du röd att fram
när man det var kräks så alls
under barr sin tro att kam
spela näsa som kan talls

skogarna var gatornas förtätade undran i blått skruvade i blått kunde de undra människorna fram längs de nersvullna åkrarnas magsaft i blått och där satt blått och hejade på i sin hatt som var byggda av skogar och vägars blåa undran det skruvades på de tider då blått var den skog som sjönk under sulornas våta och allt var som hängt under sulornas våta.

Lervuxna hattar på människor och gator och skogar var blått i blåa slagna ögon hur kunde du blåa hur kunde du strömma så skogblått så magarnas blått jag lagade huset med färgernas aska och ögat som rann längs din haka du tackade lampornas sista blåa och blådde sedan själv ner i gruset.

Låt mig blå dig, mitt hjärtas älskade!
Blå dig i alla de strumpor och tysthet.
Blå dig till mig, jag skall motblå så att du ej
blå mig i dig, som mitt hjärtas älskade tyst.

Solens havsögon bind mig bind mig lossna mig ögsamt ur gropar som startar och ögar och se runt i ring runt mig öga i ring runt min koppla i svansen och sol du har havet till öga jag skulle i världen den vida och klamra som havet mitt öga jag skulle vilja klamra havet i mitt öga.

Havar min knopp, lyssnar min grodas yngel. Var är havandet, havandets lugna knoppande i min hud som världens ansikte kan se som en hud lagad av små små ljud och det bäckar nu bara när det förr kunde hava, o var är mitt havande ljud av lingon och björnbär! Min havande näsa, var är du nu, min duvande mor över havet som alltid födde min näsa som havet och lagade små apljud som om de aldrig någonsin vidrört en människa. Och när jag ser på mitt lillfinger, så var är dina leende havanden, dina ljusa små spring på ytan av världens alla barnatårs havande leenden, och måsande. Var är alla mina måsande ringar på fingrarna, alla de där strecken som barnen i havet ritade på mig när jag var havande som dem!!

Var är alla mina måsande fiskklunkar, dessa lätta smekande klunkar kring min axel.

Var är alla mina havande hjärtan av små små stenar kring hudens forna oceaner.

när den dagen kommer
när jag vågar ta det där steget ut till er
som är poeternas stora nedsmutsnings-ångest
när den dagen en gång kommer
skall mitt öga inte längre se er

för då skall mitt öga hava
och rinna stilla till er
och jag skall sätta min båt på mitt öga
och ro över floden mig

(7.12.06)

Det var natt. Haimemulfolket satt hopkurade kring elden inne i det urgröpta jätteträdet.

-Tala till oss om jordens framtid, sa folket till den äldste av dem.

Hon reste sig och talade:

-Mina nakna sagobröder och sagosystrar, lyssna till mitt ord.

Vet ni hur klädmänniskorna skapar?

Jo, de skapar ut.

De skapar alla sina sagor ut, så det till slut inte finns några sagor kvar.

Men vi, haimemulska bröder och systrar, vi skall fortsätta skapa in. Vi skall inskapa allt, skogar, berg och dalar, in i våra hjärtans sagor, och där skall vi skydda dem från klädmänniskornas utskapande ödeläggelse.

Vi skall fortsätta saga världen in i våra nakna hjärtan.

(7.12.06)

Det ner

runkmorbid
andas genom havet
fallskärmsplagiat raspas mot sparsamhets
öga porla genom havet
kospenas, kastas ut som jordens förlängnings
klamras ut i fingrarnas benen på pubars stolars
elledning strängar pubens öls
smak sina genom havet

Det x

dagen och natten har runnit igenom varann
som ett x
dagen har fuktiga, mörkstora ögon
natten har barnalent hår

nu x de rinn tillbaka
igenom varann
igen

(8.12.06)

Det att

det att så det rullar i skogens mattor
det att så ljuvligt i morgondagg
och kvar efter nattens attande stränder
står jag och attar ur en svanunges näbb

det att genom skogar och berg och dalar
en attande migande morgonatt
då dagen sig plötsligt så ljuvt påminner
att den att ur den natt som slutar på att

snart, snart skall skogarna åter
växa sig starka som fordom
och lövet skall sluta sig fosterlikt kring vår blick
och få blir den hinna som mor fick skåda genom
när hon såg oss i vår födelsestund
snart, snart skall vi bli den sekund
vi alltid har varit i tidsalltets dygn
och lövet skall sluta sig fosterlikt
som en tröst kring vår multnande blick

snart, snart skall vargarna åter
växa sig starka som fordom
och spindeln skall sluta sig fosterlikt kring vår blick
och få blir den hinna som mor fick skåda genom
när hon såg oss i vår födelsestund
snart, snart skall vi bli den sekund
vi alltid har varit i tidsalltets dygn
och spindeln skall sluta sig fosterlikt

som en tröst kring vår multnande blick

(9.12.06)

det stenar i mig…
det stenar i mig så mjukt…
det stenar i mig
som det aldrig nånsin hjärta

det kvinnar i mig…
det kvinnar i mig så hårt…
det kvinnar i mig
som det aldrig nånsin man

det barnar i mig…
det barnar i mig så vuxet…
det barnar i mig
som det aldrig nånsin vuxen

det dödar i mig…
det dödar i mig så levande…
det dödar i mig
som det aldrig nånsin liv

(11.12.06)

dua i mig
dua som du
dua så du migar till du
dua mig
jag skall dua dig
dua dig mer än dig

jaga i dig
jaga som jag
jaga så jag digar till mig
jaga dig
du skall jaga mig
jaga mig mer än mig

(12.12.06)

Det är jag och Hitler.
Jag sitter vid tågfönstret på vänstra sidan av mittgången.
Hitler sitter på andra sidan av den, vid sitt fönster.
Annars är det tomt i kupén.

Det kommer en man in i vår vagn. Han pratar högt för sig själv hela tiden, osammanhängande. Han ser konstig och ovårdad ut.
Jag och Hitler ser på varann.

(13.12.06)

Det är

Det är genom luft
och det är genom mig
det är så det virvlar upp mot taket
kom, är med mig genom fjäll och hav,
genom djur, och låt allting är genom oss!

En sjömatros
en vind
en mössa som är upp mot ljuset
och ljuset är i mössan
trolleri- roller.
Och vinden är vidare
helt in i oss
är den hela världen
trolleri- roller.
Och rollerna är.

(14.12.06)

rapp
spapp
pratt
trafs
safs
fass
basp
mafs
jaks
frass
fless
grebb
steib
stäibä
äibe
äbky
ikky
ebbe
säbse

räpbä
äikbä
kväkve
veskvä
äffe
räife
tärfi
fippi
spöppi
ippö
röölspi
pölspi
pröttö
stlösp
gäiö
äifö
öffö
gäbbä
räbbä
pöppö
sörbö

(14.12.06)

Andedräktar

luftar
vitar
tystar
gredelinar
hudar
grenar
armar
violinar

världar
strandar
världar
fågelboar
trädar
hudar
läppar
andedräktar

grenar
världar

gräsar
universar
grenar
världar
gräsar
universar

(18.12.06)

apans hud är lagad av många
små små ljud
vad min egen hud är gjord av
det vet bara gud

Egentligen levde jag bara i min barndom.
Mitt övriga liv är bara ett minnenas och fotnoternas stelnande grepp.
Barken stelnar när det lider mot döden.
För att skydda det kvardröjande livet mitt i.
Där innerst inne i ringarnas mitt lever det ännu.
Min barndom lever mig ännu.
Nånstans i mitten av allt.
Resten av mitt liv är bara dödens skyddande bark.
Kring min barndoms sinande liv.

(27.12.06)

Jag ska bli en poet

Jag ska bli en poet
som det ska skrivas om
som kommer med i litteraturhistorieboken
och jag ska bo i ett tält
och det ska skrivas om mig
och jag ska visa hur ödmjuk en människa kan bli.

Refr: Men när jag skaffat mig ett namn i världen;
en stor poet, ett helgon, pionjär
så står jag där och känner den tomma ensamheten
när det fattas mig den ena, ena människan
som kan se mig som jag innerst inne är.

Jag ska bli en poet
som det ska skrivas om
men som ej bryr sig om äran han får på kroken
ska mogna till och bli frisk
till psyket mer än folk flest
och jag ska visa hur långt man kan nå i harmoni.

Jag ska bli en poet
som det ska skrivas om
men som ej väjer för döden och människo-oken
ska våga möta folks nöd
mer solidar än folk flest
och jag ska visa hur djupt man kan trotsa dödsfobi

(1.1.07)

Sekt

Jehovas vittnena är en sekt.

Pingstvännerna är en sekt.
Svenska kyrkan är en sekt.

Svenska Dagbladet är en sekt!
Albert Bonniers är en sekt!
Poetry Slam är en sekt.

Parrelationen är en sekt!
Familjen är en sekt!
Kärleken är en sekt!
Jag är en sekt.

Samhället är en sekt!
Vänstern är en sekt!

De enda som inte är en sekt

är den enskilda, ensamma människan
i den stund hon breder ut sina två blodiga händer mot
det svarta hålet
i universums
öga.

(8.1.07)

jag har sjunkit ner i ett hål
jag har sjunkit ner i ett stort, stort hål
som liknar nåt jag såg då jag kröp ut ur min mammas mage
jag har sjunkit ner i ett stort, stort hål
som liknar på Gud
därför tror jag inte längre på Gud

(februari 2007)

Min kropp som hål

min kropp som hål i luftens tomhet
min kropp som andad bak och fram
min kropp andad staden

och min kropp gräste staden
min kropp strand staden
min kropp andad staden
min kropp hål i staden
min kropp grodade staden
min kropp vindhål staden

min kropp grät staden

(2.2.07)

Andad

andad
luktad
smakad
läppad
kroppad
musklad
mjukstenad
utad
utad
stadad
andad
stadad

betongad
betongad

gråtad

andad
kroppad
digad
stadad
gråtad

andad
kroppad
bortad

andad
grodad

avmannad
bortad

andad
kroppad
grodad

gråtad

(2.2.07)

lägga ner natten i den stora sjön
månad, nattad luft
mättad natt
ljusdjurad som av en
avtorkad tår

(2.2.07)

Upphängd på barr

upphängd på barr

modad på träd
visdömd på lövens spetsar
strängad på det mjuka och sköra

spelad på apor
sjungen på getklövars ekon
broad på det som kanske inte finns

kvinnad på yxors skaft
kanskad på människohavets vågspets
mannad som strängar upp på det mjuka och sköra

begråten på städernas gräshål
grodad på livskantens dunsementiska kväk
upphängd på gråt, sjungen på barrens stilla gråtande brunska

(2.2.07)

Drömd på peruanska

drömd på peruanska
simmad till vaknad på svanska
vaggad till mig på älskad digska
flerad på ömska
tårad till liv på drömska
broad till man på tjejska

äten på brödska
viskad på sprödska
lockad mot skog på livska
armad på lövska
fotad på klövska
levd mot en hind på blivska

skådad på fjällska
sinad till dagg på källska
gråten till solnedgångska
drömd på peruanska
simmad till lövfall på svanska
sjungen till mig på svanesångska

(2.2.07)

som grät som du
som träd som du
som du som träd
som löv som du
som

Du som var som träd som grät som löv som grät som löv som känt som. Liv som träd som till som alpat som fjun som splittrades som träd som du. Som kom som larv som sten som koka som rödbetan som nyss som blod som. Du som havade som du som inre som fem som träd som du som. Du som rött som hårat som in som blir. Som att som inget som röd som henne som att som bli som. Växte som stads som allt som leta som ut som du som ut. Som stad som du som du som stad som du som ut som visste som inte. Som stad som grät som staden som visste som inte som hav som gräsar som i som. Tala som groda som gråta som veta som. Grät som träd som ut som jord som grät som stad som grät som genom som. Gömd som genom som trots som betong som maskros som löv som fall som upp som gråtande som rött som ner som allt. Som gräsande som regn som åter som upp som åter som ner som träd som falla. Som ensam som stadad som gräs som kvist som kommer som kvist som människades. Som upp som bort som tomt som grät som kvist som mot som rymd som. Grät som träd som grät som gråt som grät som gråt som grät som. Luktad som gråt som du som barkad som. Hav som hav som hav som du som sten som livet som larv som ingen som. Träd som du som träd som du som träd som du som
träd.

infinitiv (att träda)
presens (trädar)
imperfekt (trädade)
perfekt (har trädat)
pluskvamperfekt (hade trädat)
futurum (kommer att träda, skall träda)
----------- (trädande)

passiv (trädas, träds, trädad)

avträdad
iträdad
nerträdad
förträdad
beträdad
förförträdad

indirekt verbism (det träd)

det vadar i träd
det kläder i träd
det
träderneandar
mot jördernearmar
det armar mot träd och det hem

(20.2.07)

jag står och breder
jag arm, jag väder,
jag far och fäder,
jag träd och träder,
jag mor och mödrar,
jag jord och jördrar,
jag hav och häver,
jag jag och jäger,
jag gråt och gräter,

jag far och fäder,
jag allt och ällter,
jag snö och snällter,
jag grav och gräver,
jag mor och mödrar,
jag kor och ködrar,
jag äng och änger,
jag blod och blöder,
jag lång och längtar,
jag åter och äter,

jag far och fäder,
jag död och däder,
jag sång och sänger,
jag mor och mödrar

(20.2.07)

Min farfars far han fick en gång syn på
en liten järnmanick i ett gatuhörn i byn, då
tog han upp den, men visste inte riktigt vad det var
ja, han var ju sån, min gamle farfars far.

Manicken hade tjugo hål och den var blå, men
man sa det var ett munspel men det trodde gubben inte på, sen
väl hemma slängde han den upp på soffan för en stund
efter middan la han sig på soffan för en blund.

När så gubben vaknade så fes han lite lätt, för
ärtsoppan te middag åt magan hade gett gehör
så med fisen följde ett par tre toner;
C och A och D, ”Men vad var detta för slags pruttpatroner?”

”Uti Jessu Andens namn, jag tror jag saken känner
det känns ju som om den där järnmanicken baken bränner.
Nu vet jag vad det är, det måste vara ett sånt där
fiseinstrument som man kan ha när magan svär.”

Gubben blev så glad att han med ens sig lärde fisa
konstgjort, för nu skulle han minsann för världen visa.
Och så fes han Gubben Noak och Den blomstertid
på sitt lille fiseinstrument så blid.

Jag har farit världen runt och gitarrat på min fina låda

Och ibland så har det luktat fis om händerna mina båda
Men aldrig har jag spelat så som farfars far Johannes Dent
På sitt lille fiseintrument.
(25.2.07)

Alla dessa människor som vandrar på gatorna
Alla dessa människor som tror på myten om framsteget
Alla dessa människor som skämtar för att överleva
Alla dessa människor vars dagliga föda är intelligensbefriad media
Alla dessa människor som gråter bara i drömmarna
Alla dessa människor som liksom jag tror sig vara outsiders
Alla dessa människor som tävlar om status
Alla dessa människor som tror på romantiska filmer
Alla dessa människor som tvingar sig upp om morgnarna
Alla dessa människor som är som jag
Alla dessa vackra kvinnor med hål i ögonen
Alla dessa människor som sliter sig igenom dagarna
Alla dessa människor som köper
Alla dessa vackra män som inte hittar vackra kvinnor utan hål i ögonen
Alla dessa människor som gråter bara i drömmarna
Vad skall vi göra med alla dessa människor…

(1.3.07)

Det brister i gråt

Det brister i gråt
det faller i gråt

det kastar i gråt
det sänker i gråt
det brister i gråt

det havar i gråt
det stillar i gråt
det sänker i gråt
vindar i gråt ner våg
det yta lövar i gråt

brister i gråt
sjunker i gråt
det världar i gråt
glömmer i gråt
brister i gråt

trädar i gråt

det   armar i gråt
smyger i gråt
det   upp grenar i gråt
brister i gråt

det brister i gråt
det   hål i gråt
det faller i gråt
mannar i gråt
stadar i gråt
det röd i gråt
gröt i gråt

det   sänker i gråt
det   skymmer i gråt
gråter i gråt

det   faller i gråt
snöar i gråt
smälter i gråt
ljus upp i gråt
det syns upp i gråt
det stadar i gråt

brister i gråt

(18.3.07)

jag tar din hand och går med dig dit myror gråter
jag skog din hand och går med dig dit myror gråter
jag liv din hand och går med dig dit myror gråter
jag tar din hand och går med dig dit myror gråter

jag tar din hand och går med dig dit floder gråter
jag hav din hand och går med dig floder gråter
jag strand din hand och går med dig dit floder gråter
jag sakta ljud din hand och går med dig dit floder gråter

jag tar din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag löv din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag djur din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag skymnigt grodedöd din hand och går med dig dit kvällar gråter

jag tar din hand och går med dig dit människor rinner
jag gråt din hand och går med dig dit människor rinner
jag rinner din hand och går med dig dit människor rinner
jag stilla människor din hand och går med dig dit människor rinner

(18.3.07)

Jag vet inte för vem jag läser just nu
kanske läser jag för er

jag brukar tänka så här att
jag läser för en eller två
jag kan ju inte vänta
att alla ska fatta
vi är ju så olika trots allt
och jag har heller aldrig förstått
fler än en eller
högst två

jag gillar inte att läsa för många
när jag vet att jag egentligen bara läser
för en eller två
för mig finns bara jag och du
inte förstår jag mig på jag och dom

jag läser för en eller två
eller egentligen
läser jag för nån som inte finns
nån som aldrig har funnits

för min dikt finns egentligen inte
min dikt har egentligen aldrig funnits

(7.4.)

Midvinternattens sång, buren av stjärnor
faller som stilla snö över tärnor.
Ned genom seklernas minnen av ljuset
faller den, löser sig upp i bruset:
Sankta Lucia! Drottning av jorden,
kom med din vita tröst till oss i Norden!
Stilla hon skrider för att befria;
Sankta Lucia, Sankta Lucia.

(25.4)

Hallå där!!
Hallå jordens befolkning!
Ni är inte döda.
Ni finns till.
Ni finns dill.
Ni finns mynta och kamomill.
Ni finns grill.
Ni finns sill.
Ni finns faktiskt till.
Ni finns drill.
Ni finns till.
Ni finns pistill.
Hallå där!!

Ni finns faktiskt
dill.

(25.4)

Granen böjer sitt huvud i kvällsbön
tvinnar en tråd av gräs
binder ena ändan runt sin fot
och andra ändan i sin topp

så gråter hon och samlar in sina barn igen
samlar in alla världens städer
det är kväll och hon täljer den åter varsamt
lägger sedan deras nakna fötter mot gässtråden
kysser på deras nakna pannor ett kors av kåda och tårar

sakta böjer hon huvudet
spänner grästråden
skjuter ett rop
rakt upp i mörkrets hjärta

(25.4.)

Jag gillar att bajsa i skogen.
Gräva ett hål. Bajsa. Täcka igen.
Jag gillar att bajsa i skogen.
För då slipper jag bli slickad i röven av kissblandat vatten
när bajskorven stundom faller pladask (ja naturligtvis
har jag kissat innan jag bajsar, min dummer!)
Men allra mest gillar jag att bajsa i skogen
därför att då får jag bajsa rakt in i Guds rumphål
- som den Helige Aposteln sade: "Nu se vi såsom på dunkelt sätt,
såsom i en spegel - men då skola vi se ansikte mot ansikte."

(25.4)

Det finns floder
som är sin egen bro.
Och det finns broar
som är sin egen flod.
(Augusti 07)

Musen kunde lusa bus
å hej å hopp i busen.

Usa busa kan man sus
och det var en som lusen.
(19.8)

Nu har de sista andetagen samlats
i Betlehem, som herdar på en äng.
För att gå hem,
för att gå hem till jorden.
Nu samlas andetagen,
en och en.

Se, när man pratar om dem, kommer trollen.
Och skriften säger; ske dig som du tror.
Men hjärtat mitt,
det talas utav jorden.
Nu samlas undrens troll
för att gå hem.

Ett Ord blev människa, tog sin boning bland oss,
och änglar sjöng det över herdars gång.
Mitt eget ord
har alltid blivit jorden.
Min barndom sjunger över
skogens sten.

Nu har de sista andetagen samlats
i Betlehem, som herdar på en äng.
För att gå hem,
för att gå hem till jorden.
Nu samlas andetagen,
en och en.

(17.9.07)

Säg är du en sådan där
är du en sådan där
som man bara kan
bara kan kan
bara kan människa
man bara kan människa.

(17.9.07)

Åh, skogens renhet, skölj över mig,
mullens renhet, tvätta min asfalthy!
Åh, skogslukt, linda mig åter
att uppstå i morgon igen
ur dig.

(27.9.07)

Här i nattens stilla tempel
Medtemplera fårens dova sken.
Tempel, tempel! Natten templa;
jag vill templa ljuset i en sten.

Som en sten upp under asfalthimmel.
Tempel! Jag vill templa skav i Gud.
Tyst! Ni bilar. Jag mot kvällen vandrar
för att templa stenars klagoljud.

(4.10.07)

Hoppet

Det ekar i världen ett glädjebud, sprid det:
Kristus har uppstått från död och nödvändighet!
Jag vet ej om det är sant, men jag skådar nu
Den Korsfästes människogestalt överallt.

Refr: Och jag hoppas, jag hoppas att det är sant!
Ja, jag hoppas, hoppas att det är sant!
Och vore det ändock ej sant, och jag en gång
efter döden förnimmer att allting är slut.
Så gör det ej nåt, detta skall nog förlåtas mig,
ty det här är den vackraste syn jag nånsin sett.

Jag frågade en gång en man om min väg till liv.
Han sa: Ge bort allt du har till de fattiga,
kom så och följ mig. Jag gjorde då som han sa,
och nu har jag bara att dö på det kvar.

Jag fiskade en gång i insjön Gennesaret.
Fick ingen fisk. Men så stod det en man på strand,
ropte: ”Lägg ut på Guds djup!”. Och jag lade ut.
Den fisk jag då fick blev för mycket för mig.

Sockenpresten

Å bergig ås, där står ett hus,
Högt öfver skog och sjö.
Där såg jag första dagens ljus,
Och där vill jag ock dö.

Må hvem som vill gå kring verldens rund:
Vare herre och dräng den det kan!
Men jag står helst på fädrens grund,
Och är helst min kyrkas man.

Mig låckar icke ärans namn.
Bebor dock i kyrkans bröst.
Min skörd ej gror i rycktets famn.
Jag skär den i andaktens höst.

Den jorden beherrskar har tusende ben
Och väl tusende munnar dertill.
Men svårt är dem bruka – *min* mun är ej sen
Att föra ut hvad *jag* vill.

Jag tror ej böljans falska lopp,
Som far förutan ro.
Min bibelbok, hon är mitt hopp,
Hon visar evig tro.

Ho närer sin son ur sin hulda barm
Den tid honom ödet gaf.
Hon fattar den säkert, hon håller den varm,
Då han dör, uti djupan graf.

Ej buller älskar jag och bång.
Hvad stort sker, det sker tyst.
Snart märks ej spår af stormens gång,
Af blixten, se'n den lyst.

Men tyst lägger tiden stund till stund;
Och du täljer dock icke dess dar.
Och tyst flyter böljan i hafvets grund;
Fast regnbäcken skrålande far.

Så går jag en stilla stig:
Man spör om mig ej stort.
Och mina bröder likna mig,
Hvar en uppå sin ort.

Vi reda för landet den närande saft.
Vi föda det – brödet är vårt.
Af oss har det hälsa, af oss har det kraft,
Och blöder det – blodet är vårt.

Hvar plåga har sitt skri för sig,
Men hälsan tiger still;
Derför man talar ej om mig,
Som vore jag ej till.

De väldige Lärde, med tvister och rop,
Slå bibel och dogmer omkull;
Tyst bygga dem presten och hans son,
Som så uti blodbestänkt mull.

Mig mycken lärdom ej är tung;
Jag vet blott, vad är mitt.
Jag läser som det skrifvet står,
Och lefver därvid fritt.

De lärde, de rike de bråka sitt vett
Att röna hvars lära är god.
Mig ren är den lära, man värft med sin svett
Och som man försvart med sitt blod.

Jag går ej stadigt kyrkan kring;
Ty blir mig hogen varm.
Jag vandrar upp till Svea Ting,
Med bibeln under arm.

Med mång' ord talar dock presten ej
För Kungen i allmän sak.
Ty kraftigt är Ordets hammareslag
I min bibelboks skallande brak.

Och om till krig Gud uppbåd ger,

Så gå vi man ur gård.
Där Kristus ställer sitt baner,
Där drabbar striden hård.

För älskade panten i kyrkans famn,
För fädernas tro vi slåss
Och känner ej ryktet vårt dunkla namn,
Kristus, Konungen känna oss.

* * *

Så mässar den åldrande sockenprest
I sitt lille träkyrkotjäll,
Inför den trogne församlingsrest
Som sitter der i qväll.

Han står der och täljer sin ålders staf.
Må hans ätt ej i Sverige se slut!
Prestens minne det sänks uti graf,
Men hans verk varar tiden ut.

Odalbonden av Erik Gustaf Geijer,
omarbetad av Lars Larsen

Förlåtelsens örn

Förlåtelsens örn
med hingstmajestätiska vingslag
- plötsligt avstannande i etern -
än en gång glidande
långsamt, lyssnande ner mot djupet
 - en fiolstråks underliga bana
över en snyftande klyfta på Sherwoodkullens topp
en bana som får fiolträ, svärd och pilbågar
att huvudstupa rulla sig nerför branten
bara ljuset i den svarta klyftan är kvar,
och sakta siger ljuset upp med örnens hemfärd
ett sånglikt ljus,
en evig ljussång om Befrielsen
sjungen av Förlåtelsens örn,
sjungen genom förgrovade våldsmän
av Sherwoodskogens ätt.

21.2.08